

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 130/2016
03.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Г. и др., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Г., адвоката К.Р. и браниоца окривљеног М.В., адвоката И.Г., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 98/15 од 14.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 973/15 од 17.11.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 03.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.98/15 од 14.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 973/15 од 17.11.2015. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 98/15 од 14.04.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 973/15 од 17.11.2015. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 98/15 од 14.04.2015. године, поред осталих, оглашени су кривим окривљени М.Г. и М.В., због извршења по једног продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и члана 33. Кривичног законика и осуђени на казне затвора у трајању од по једне године. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени су обавезани на плаћање судског паушала у износу од по 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде и под претњом извршења. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ДОО „А.“ из Н.С., је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда Кж1 973/15 од 17.11.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљених М.В., М.Г. и М.М., а првостепена пресуда потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног М.Г., адвокат К.Р., због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће преиначити побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело или да наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење;

- бранилац окривљеног М.В., адвокат И.Г., због повреде закона из члана 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП и члана 203. у вези члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће укинути побијане правноснажне пресуде и предмет вратити првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце окривљених, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у којој седници је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви поднети, па је по оцени навода и предлога у захтевима бранилаца окривљених, нашао:

Бранилац окривљеног М.Г. у захтеву за заштиту законитости указује да се изрека првостепене пресуде и диспозитив оптужног акта разликују у погледу начина извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и члана 33. Кривичног законика, за које је овај окривљени оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом, имајући у виду да се у оптужном акту користи синтагма „савлађивањем већих препрека“, док се у изреци пресуде, када је реч о начину извршења дела, суд определио за синтагму „проваљивањем затвореног простора“.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног М.Г. неосновани, а којима се у суштини указује да је побијаном правноснажном пресудом оптужба прекорачена што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, која је дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Ово стога, јер су радње извршења предметног кривичног дела, које је предузео окривљени М.Г., означене у изреци првостепене пресуде идентично описане као и у диспозитиву оптужног акта, а другачијом оценом правног карактера тих радњи и изменом оптужбе тако што је уместо једног означен други алтернативно прописан начин извршења предметног кривичног дела, без саме измене радње извршења дела по налажењу овог суда, оптужба није прекорачена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног М.Г., правноснажна пресуда неосновано побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног М.Г. у захтеву за заштиту законитости истиче и то да нижестепени судови нису дали разлоге о томе како је могуће да се радња проваљивања изврши помоћу „подесног кључа“, који недостатак пресуде је предвиђен као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног М.Г. у захтеву истиче и то да побијаним пресудама није утврђено како је окривљени М.М., могао знати да се пшеница налази управо у силосу хелије број 3, због чега је, према наводима захтева, било неопходно да се у својству сведока саслуша И.О., којим наводима се по налажењу овога суда правноснажна пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног чија су права ограничена правима које у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП-а, нити по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Г. у овом делу оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног М.В. у захтеву за заштиту законитости наводи да у конкретном случају недостаје битан елемент бића кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, односно кривичног дела крађе из члана 203. Кривичног законика, а то је вредност одузете ствари, а самим тим и висина имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела, којим наводима се, по оцени овога суда, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног М.В., неосновани. Наиме, у чињеничном опису дела окривљених, наведеног под тачкама 1. и 2. изреке првостепене пресуде, означене су све чињенице и околности које чине законска обележја продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. а у вези члана 61. и члана 33. Кривичног законика, за које је окривљени М.В. оглашен кривим правноснажном пресудом, укључујући и укупну количину пшенице – 49.761 кг, коју су окривљени одузели и присвојили критичном приликом као и њену вредност – 983.774,57 динара, што представља збир вредности пшенице одузете извршењем појединачних дела обухваћених продуженим кривичним делом, а самим тим и утврђену висину противправне имовинске користи коју су окривљени прибавили извршењем предметног кривичног дела. Следствено изнетом, неосновани су наводи захтева

браниоца окривљеног М.В. да чињенични опис дела дат у изреци првостепене пресуде не садржи вредност одузете ствари и висину прибављене противправне имовинске користи као законска обележја наведеног кривичног дела, па је из изнетих разлога захтев браниоца овог окривљеног у делу којим се указује да је на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењен као неоснован.

Бранилац окривљеног М.В. у захтеву истиче и то да у изреци првостепене пресуде није означена количина и вредност пшенице, коју су окривљени одузели извршењем појединачних дела која су обухваћена продуженим кривичним делом тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. и члана 33. КЗ, којим наводима се, по оцени овога суда, истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног М.В. у захтеву износи и став да имовинска корист није ни прибављена у ситуацији када није утврђена вредност одузете туђе покретне ствари, односно висина противправне имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела. Изнетим наводима захтева, по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, при чему из таквих чињеничних закључака даје сопствену верзију критичног догађаја различиту од оне описане у изреци побијане првостепене пресуде, чиме бранилац окривљеног у суштини оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено у побијаним пресудама.

Како члан 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, чија су права ограничена правима које у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.В. у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.